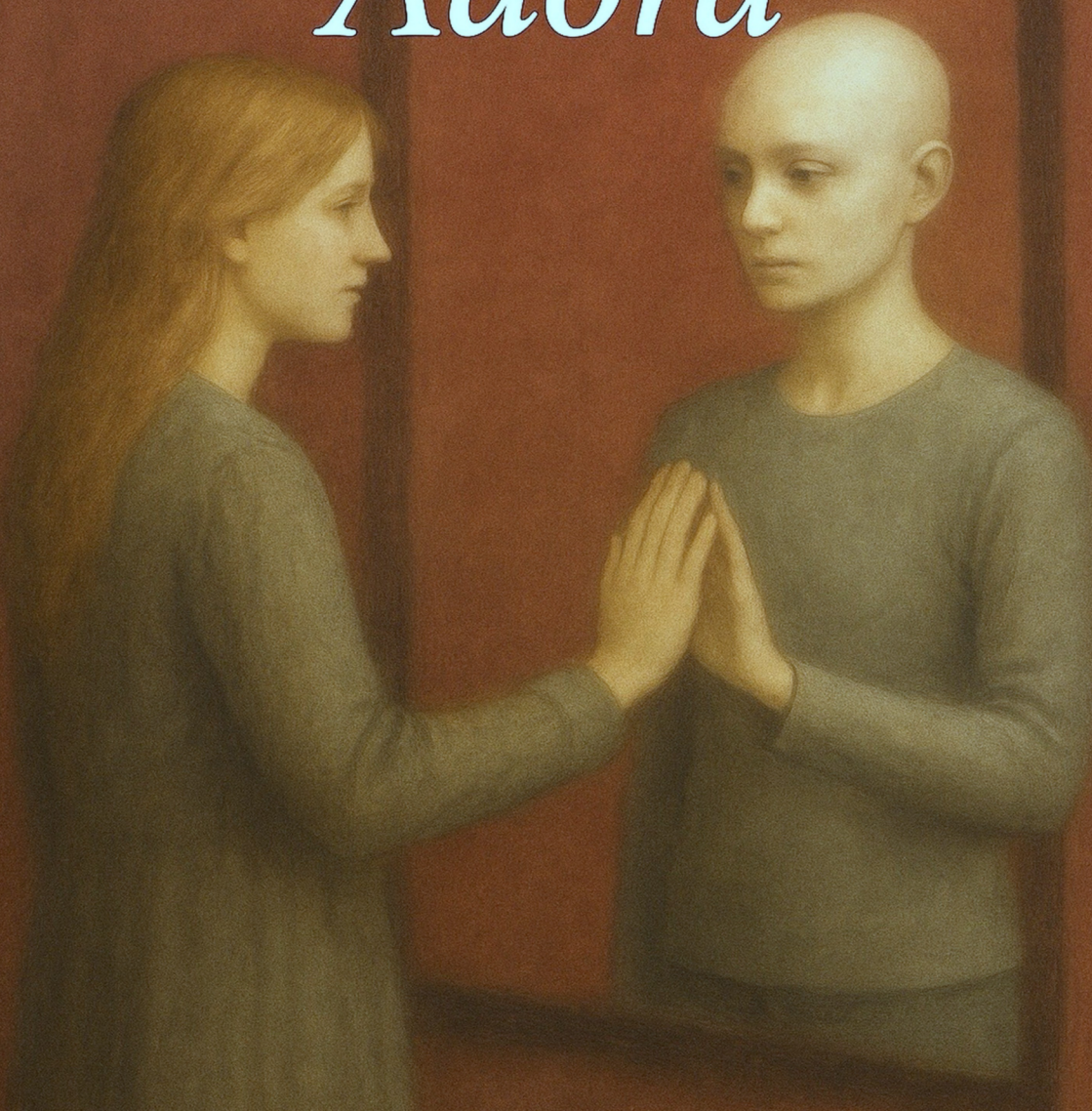

TUNTEMATON *Adora*

DOROTHEA T.T.W. LOVE

TUNTEMATON

Adora

Dorothea T.T.W. Love

© 2025 Dorothea T.T.W. Love

Kaikki oikeudet pidätetään.

Julkaisuvuosi: 2025

ISBN: 978-952-80-9679-5

Kustantaja: BoD · Books on Demand, Mannerheimintie
12 B, 00100 Helsinki, bod@bod.fi

Kirjapaino: Libri Plureos GmbH, Friedensallee 273, 22763
Hampuri, Saksa

Kannen kuva/ suunnittelu: Valo Kuitunen /**100Stories**

Kustantaja: 100Stories

Omistettu sinulle – kaltaiselleni kulkijalle

synnyin kaunas
 yhä kauemmaksi kasvoin
 olen tarina ajanpyörässä – ikiliikkuja universumissa
 olen tuhat polkua
 en itsestäänsehyys
 olen kehon ja toisenden rajaviiva
 valosta tehty ihme ja pimeys
 olen maailmassa toimiva kehosubjekti
 esikieli ja symboli
 Muistan miltä tuntui etsiä – käsittää
 tuntematon tie
 alituinen kipu
 elämä virtasi pimeään tauottua
 vuosien yli näen hänet läheltä
 niin kuin hiljaisuus tuo lähelle
 kun suuni nyt aukaisen, en millään saa sitä suljetuksi
 en ajatuksiani pysymään kalloni sisäpuolella
 palaako hän itseensä, repaleisena valona, pisarana veden kalvolla
 kuulenko hänen äänensä, kuin käden poskellani
 nimeni kaikuu tyhjyyttä

— **Love**

Esipuhe

Minä en ole koko suvun trauma. Olen yksi osa tarinaa – mutta en sen alku, en sen syy.

Elämä on – ja juuri siksi se ei ole loogisesti ratkaistavissa. Se on koettavissa, ei hallittavissa.

Minuun iskeytyi se, mitä ei olisi koskaan pitänyt tapahtua: väkivalta, raiskaukset, hyväksikäyttö, hiljaisuus. Vuodet kuluivat mustina ja toivottomina. Yksinäisyys ei ollut vain tunne – se oli tila, jossa ei ollut ketään. Ei ketään peiliksi, tueksi, todistajaksi.

Psykoterapeutti Juha Klaavu kuvaa kirjassaan *Lapsuuden kehityksellinen trauma* ilmiötä sanalla tuskauniversumi. Se sana on tarkka. Se on se, missä olen elänyt.

Tämä teos ei ainoastaan kerro traumasta, identiteetistä ja dissosiaatiosta – vaan se antaa äänen kokemukselle, jota ei yleensä kuulla. Kirjoittaessani en halunnut hiljentää yhtäkään kertojan ääntä. Haluan kutsua lukijan kuulemaan tarinaa. Tässä tarinassa lukija ei katso vierestä, vaan kulkee mukana.

Samalla se piirtää näkyväksi myös sen, miten vaietut kokemukset ja käsittelemättömät kivut siirtyvät sukupolvelta toiselle – näkymättöminä kaikuina, jotka muovaavat meitä, vaikka – ja juuri siksi että – emme tunne niiden alkuperää. Trauma ei pysähdy yksilöön. Se kulkee perintönä läpi sukulinjojen – ja traumatisoitunut ihminen vetää usein huomaamattaan puoleensa samankaltaista kipua, toistaa samoja kaavoja, päätyy uudelleen haavoittaviin tilanteisiin. Myös hänen läheisimmät ihmissuhteensa rakentuvat usein toisten rikkiinäisten kanssa. Näin muodostuu näkymätön verkko, jossa jokainen kannattelee – tai kaatuu – omien haavojensa varassa.

Adora on uusi minuus, joka nousi esiin ja otti kehon hallintaansa, kun Ada – aikaisemmin elämää kantanut minuus – murtui. Adoralla ei ole muistoja menneestä elämästä, ja hänen tarinansa on kertomus siitä, millaista on aloittaa oma olemassaolonsa 40-vuotiaana, ilman historiaa, ilman kontekstia.

Uusi nimi, uusi identiteetti ja uusi tapa elää muodostavat eräänlaisen uudestisyntymän, jossa kaikki on rakennettava alusta– myös suhde kehoon, maailmaan ja toisiin ihmisiin.

Uusi identiteetti yrittää rakentaa uutta elämää, kieltä ja minäkuvaa, kamppaillen aloittaakseen alusta – vailla ymmärrystä menneisyyden varjoista. Häpeä, tyhjyys ja piilevä kipu kietoutuvat yhteen, vaikka niiden alkuperä on kadoksissa.

Vaikka hän etsii yhteyttä, tunnetta ja hyväksyntää, juuret ovat irronneet. Hän on vapaana juurista, mutta samalla juurettomana. Keho kantaa muistoja, joita mieli ei tunnista, ja trauma hiipii arjen rakoihin. Muistikatkokset, tunne-elämän ristiriidat ja epäselvä aikakäsitys paljastavat, että kaikki ei ole ehjää.

Adoran etsintä ei rajoitu sisäiseen maailmaan. Hän hakee itseään myös ulkoisista kokemuksista– eri kulttuureista, uskomuksista, rituaaleista ja paikoista. Intiassa hän vetäytyy luostariin, vaeltaa ja päätyy intialaisen perheen tyttäreksi. Hän hengittää Santorinilla spirituaalisen yhteisön mukana, etsien yhteyttä johonkin suurempaan – Universaalin rakkauden ilmentymää. Espanjan vuoristossa hän elää lammaspaimenena, vetäytyy Suomessa erakoksi metsän ja luonnon keskelle.

Hän opiskelee, unohtaa, aloittaa alusta. Hän vaihtaa muotoaan kuin ameba, mukautuu kuin kameleontti – etsii itselleen uusia nimiä, kieliä ja hahmoja. Hän hakeutuu tiloihin, yhteisöihin ja kokemuksiin, jotka lupaavat vastauksia, mutta jättävät usein lisää kysymyksiä. Adora ei kykene eikä ymmärrä sosiaalisten suhteiden sääntöjä. Koirat, kissat, pyhät lehmät, vuohet, hevoset – ne eivät vaadi selityksiä, eivät riko luottamusta, eivät kysy nimeä. Eläimet ovat rinnalla kulkijoita, joihin Adoran sisin luottaa ja kiintyy.

Tuntematon-trilogian Adora-osa on kuvaus elämästä, jossa ihminen yrittää jatkaa – ilman juuria, ilman peiliä, ilman sanoja kokemuksilleen. Hän ei tiedä, että hänen minuutensa on jakautunut suojellakseen häntä. Hän ei tiedä, että hänen koko tarinansa alkaa jostakin, johon hänellä ei ole pääsyä.

Vaikka Adora näyttäytyy ulkoisesti aikuisena naisena, hänen sisäinen kokemusmaailmansa kantaa yhä mukanaan pienen, trauman kokeneen lapsen haavoittuvuutta ja keskeneräisyyttä. Adora kantaa mukanaan kehityksellistä traumaa – kokemusta, joka ei koskaan saanut sanoja eikä turvaa. Se toistuu aikuisuudessa: ihmissuhteissa, seksuaalisuudessa, liikkeessä. Hän vetäytyy, suojautuu, hämmentyy. Hän ei ymmärrä, miksi tietyt sanat, kosketukset tai hajut herättävät reaktioita, joita mieli ei osaa selittää. Hänen muistinsa on sirpaleina, mutta hänen kehonsa muistaa sen, mitä mieli ei kykene kohtaamaan.

Tässä kirjassa ei ole yhtä ainoaa totuutta – koska sellainen ei ole mahdollista ihmiselle, jonka minuutta ei koskaan rakennettu ehjäksi. Se ei selitä, vaan näyttää: miltä tuntuu elää kehossa, jossa mikään ei ole varmaa. Elää ilman juuria, ilman peiliä, ilman sanoja kokemuksilleen.

Hänen todellisuutensa on hajanainen, katkoksellinen – ja silti totta jokaisessa solussa. Tämä ei ole tarina siitä, mitä tapahtui, vaan siitä, miten varhaisimmat, nimeämättömät traumat voivat yhä vuosikymmenten jälkeen ohjata elämän suuntaa ja muovata minuutta, jota ei koskaan saanut rakentua ehjäksi.

Minä toivon – en itselleni yksin, vaan meille – että maailmassa olisi enemmän ymmärrystä vakavista traumaista. Me tunnemme sen, mitä useimmat eivät osaa edes kuvitella. Ja juuri siksi olemme arvokkaita – ei siitä huolimatta, vaan juuri siksi.

Lukijalle

Tämä kirja on kutsu pysähtyä ja kuunnella – sekä teksti että oma mielesi tarvitsevat aikaa.

Ei ole kiirettä lukea se kannesta kanteen yhdellä kertaa. Voit antaa sanojen ja kokemusten laskeutua omaan tahtiisi.

Jos joskus tarvitset tauon, se on täysin sallittua. Anna itsellesi lupa sulatella lukemaasi, ennen kuin jatkat matkaa.

Tämä teos kulkee rinnallasi, kun sinä kuljet sen polkuja – juuri niin kuin sinulle parhaiten sopii.

– Tuntematon ei ole tyhjiys. Se on alkuperä.

Ayia Napa, syyskuu 2024

Dorothea J.T.W. Love

Tämä teos sijoittuu autofiktion rajamaastoon, missä totuus ja mielikuvitus limittyvät toisiinsa tavoilla, joita ei voi selkeästi erottaa. Henkilöt ja tapahtumat ovat fiktiivisiä, vaikka ne saattavat herättää tuttuja sävyjä ja tuntemuksia. Kirja syntyy muistojen, tulkintojen ja luovan vapauden vuoropuhelusta.

Lukijalta

Tämä autofiktiivinen romaani tutkii kehityksellistä traumaa, dissosiaatiota ja identiteetin uudelleenrakentamista tavalla, jota harva teos uskaltaa lähestyä näin rehellisesti ja runollisesti.

Tarinan myötä lukija kulkee myös laajempien yhteiskunnallisten ja kulttuuristen jännitteiden keskellä. Näiden moninaisten maailmojen kohtaaminen heijastuu päähenkilön identiteetin etsinnässä ja rakentumisessa, avaten ikkunan siihen, miten yksilön tarina liittyy suurempiin yhteiskunnallisiin ilmiöihin ja historiallisiin kipupisteisiin.

Tämä kirja ei paranna haavoja, mutta se avaa näkymiä toisenlaiseen todellisuuteen – ja voi lisätä ymmärrystä inhimillisestä erilaisuudesta ja ainutkertaisuudesta. Se laajentaa näkökulmaa siihen, mitä kaikkea inhimillinen olemassaolo voi tarkoittaa.

Teos koskettaa ihmisiä, jotka kokevat ulkopuolisuutta tai vaikeutta kiinnittyä yhteisöihin – sekä niitä, jotka haluavat ymmärtää trauman vaikutuksia syvemmin, ilman diagnoosien tai selitysmallien etäännyttävää välikättä. Lukijoita, joita kiinnostaa rajaa koetteleva ja poeettinen kerronta sekä identiteetin rakentumisen äärimmäiset muodot.

Samalla se kiinnostaa psykologian, traumaterapian ja psykoterapian kentän ammattilaisia: kuva dissosiaatiosta, dissosiativisesta amnesiasta ja muistin moninaisuudesta ”sisältä käsin” on ainutlaatuinen ja syväluotaava.

Lukeminen voi tuntua raskaalta — mutta juuri niin raskasta elämä voi olla, kun ihminen ei tunne itseään eikä tiedä miksi.

Lukijana en voinut paeta. En halunnutkaan. Adoraa ei voi pelastaa, mutta hänen kanssaan voi kulkea — ja se on enemmän kuin tarpeeksi.

Tällaisia tarinoita tarvitaan – ne eivät ehkä muuta maailmaa kerralla, mutta ne muuttavat sen hetken ja sen ihmisen, joka

uskaltaa kohdata ne. Niiden voima on siinä, että ne auttavat meitä näkemään toiset ihmiset syvemmin — ja ehkä myös itsemme.

Tuntematon-trilogia ei selitä traumaa ulkopuolelta käsin, vaan se kutsuu lukijan kokemaan sen. Tämä romaani ei etene suoraviivaisesti. Se toistaa. Se kiertää. Se viipyy. Aivan kuten ihmisen elämä, jota on läpäissyt trauma, dissosiaatio, amnesia.

Tämän trilogian tarkoitus ei ole viihdyttää tai tarjota helpotusta. Sen tarkoitus on näyttää, miltä tuntuu elää elämää, jossa mikään ei tunnu omalta, mutta kaiken täytyy silti kantaa.

Helsinki, maaliskuu 2025

Pekka Kuitunen

Sanallinen psykogeografi

Dissosiativisen identiteetin dramaturginen sihteeri

UUSI ALKU

Syksy 2005

Lokakuun ilma on raikas, aurinkokin näyttäytyy. Harvakseltaan puissa on vielä syksyn ruskaa. On Adoran ja Hempan hääpäivä.

On kulunut melkein vuosi Adoran isän kuolemasta, ja kihlajaisista, joita isä oli odottanut kuolinvuoteellaan. Isä oli toivonut viimeiseen asti, että voisi edes kerran olla läsnä tyttärensä elämässä.

Kihlajaisia edeltävänä päivänä Adora oli vieraillut Meilahden syöpäosastolla.

- Ojennatko minulle tuon puhelinluettelon karttaosion, isä sanoi hiljaisella äänellä havahduttuaan unesta. – Pyysin hoitajaa etsimään minulle vanhan luettelon. Haluan nähdä tarkalleen, missä se teidän maatilanne sijaitsee?

Yhdessä he tutkivat karttaa.

- Kyllä mä varmaan sinne jotenkin pääsen? Vaikka viimeisillä voimilla, vaikka taksilla?

Isän riutuneille kasvoille nousi toiveikas hymy. Vapiseva sormi silitti pientä pistettä kartalta.

- Mä olen niin ylpeä sinusta. Minun lapseni, tyttäreni. Toivon teille onnea yhteiselle elämälle.

- Kiitos, Adoran silmät kostuivat.

Surun läpi Adora hymyili isälleen. Adora oli niin onnellinen, hän tunsi pakahtuvansa kiitollisuudesta. Hän oli sittenkin isälle tärkeä, ja merkityksellinen. Samalla Adora kuitenkin tiesi karun todellisuuden, mitään ei enää olisi tehtävissä.

Isän hoidot oli lopetettu. Isä siirrettäisiin huomenna saattohoitoon. Isälle lääkäri kertoisi asian huomenna. Syöpä oli levinnyt kaikkialle. Isän elinaika valui suhisten tiimalasin läpi. Morfiini piti kivut kurissa, toivon hippunen elämässä kiinni.

- Pitäähän minun päästä oman tyttäreni kihlajaisiin, maatalon emännän. Otappa tuolta laatikosta Fazerin suklaata, isä hymyili.

Adora nosti isänsä pääpuolta ylemmäksi tyynyillä tukien. Isän punaruskeat hiukset olivat muuttuneet lumenvalkeiksi. Pähkinän ruskeat silmät olivat syvällä silmäkuopissa.

Ruokahaluttomuudesta ja pahoinvoinnista huolimatta isä söi suklaapalan, joi kahvinsa. Kahvin jälkeen Adora voiteli isänsä kuihtuneet, ruttuiset käsivarret Bebanthen- voiteella.

Isä oli hiljainen ja mieteliäs. Hänen käsivartensa tatuoinnit, jotka kertoivat omaa tarinaansa rankasta elämästä, olivat haalistuneet, ja rypistyneet.

Hetkessä oli jotain pyhää. Adora tunsi suurta liikutusta rinnassaan, suurta rakkautta isäänsä kohtaan. Yli neljäkymmenen vuoden jälkeen, hän oli vihdoinkin saanut isän. Hän kosketti isänsä kättä. Isä katsoi häntä. Isä näki hänet. Tyttärensä. Adoralle se oli suurenmoinen lahja elämältä.

- Kuule tyttö. Lapseni. On se vaan kumma, että juuri kun luulee selvinneensä. Päässeensä vihdoinkin elämään kiinni, niin iso, suuri, musta mörkö vaanii seuraavan kulman takana.

Ne olivat isän viimeiset sanat, Adoran kääntäytyä ovelta vilkuttamaan.

Koko seuraavan yön satoi kaatamalla, taivas salamoï. Ukkonen jytisytti maata kumeasti murahdellen, raivoisasti karjhdellen.

Aamu toi rauhan ja hiljaisuuden. Hirvet ja peurat lampsivat pelloilla ja Adoran pihamaan laidalla. Isä nukkui, eikä enää herännyt. Isä ei ollut kuollessaan edes kuuttakymmentä.

2

Morsian

Vaaleat, pitkät hiukset on kiharrettu kauniille laineille.

- Nämä uudet hiuslisäkkeet uppoavat omien hiusten sekaan todella luonnollisesti, Virve toteaa iloisesti hymyillen. – Nyt hiukset ovat upean hyväkuntoisen näköiset. Yltävät alaselkään asti.

- Ihanat. Tosi luonnollisen näköiset. Adora ihastelee hiuksiaan peilistä.

- Mä nostan nämä sivukiharat pääläelle, Virve puhelee katsoen Adoraa peilin kautta. – Laitan hiuskoristeen kiehkuroiden sekaan, niin että se lähtee täältä oikealta, ja valuu sitten kauniisti kiharoita myöten vasemmalta puolen, alas vyötärölle asti.

Hiuskoriste on tehty aidoista kukista. Siinä on samoja kukkia, kuin hääkimpuissa. Valkoisia orkideoja ja tuoksuvia ruusuja. Kukat on kiedottu pitkäksi, eksoottiseksi putoukseksi valkovihreän, pitsilehtisen köynnöksen kanssa. Itse hääkimppu on puolitoista metriä pitkä, floristi kutsui sitä vesiputoukseksi.

- Tää hiusjuttu on todella kaunis. Virve ihastelee

- Valkoinen ruusu symboloi puhtautta, viattomuutta, totuutta ja epäitsekästä rakkautta, Adora toteaa kuin itsekseen. – Toisaalta sen symboliikkaan liitetään myös salaisuudet, suru ja kuolema?

Adoran luottokampaaja, Virve, viimeistelee hääkampausta. Virve työntää viimeisen pinnin hiuksiin, kampausta on valmis.

- Valkoinen orkidea. Rakkautta, kauneutta, pitkää ikää. Täydellisyyden symboli. Sä olet lumoavan täydellinen, Virve jatkaa, ja nuuhkaisee orkidean tuoksua hiuksissa. – Katso!

- Upea! huudahtaa Mari, Adoran kaaso, joka on pukeutunut säihkyvän turkoosiin, pitkään mekkoon.

Mari avaa samppanja pullon. Hän kaataa kuplivaa, kotoaan tuomiin, kristallilaseihin. Naiset skoolaavat.

Adora kikattelee hermostuneesti. Hän pitelee samppanjalasia hikisin, ja vapisevin käsin.

- Vielä viimeinen silaus meikkiin, Virve sanoo ja ojentaa tyhjän lasinsa Marille. – Muutama irtoripsi silmäkulmiin. Tällä liimalla, ne voi hyvinkin kestää hääloman ajan. Kunhan, et kovasti hankaa silmiä.

Kampaajalta naiset suunnistavat Marin kotiin, on aika pukea morsiuspuku. Puku on luunvalkoinen, silkkinen, olkaimeton prinsessa mekko, jossa on helmikirjailtu, pitkä hovilaahus helmassa.

Morsiuspuvun alle puetaan muhkea tylli alushame. Kaunislinjainen, tyköistuva yläosa on koristeltu strasseilla, ja pienillä, valkoisilla helmillä. Yläosa korostaa rintojen pyöreyttä ja vyötärön kapeutta. Käsiin tulee satiiniset, luonnonvalkeat kynsikäs käsiineet. Käsiineet ylettyvät kyynärpäihin. Niiden hento pitsikirjailu lähtee keskisormen kohdalta kohti kyynärpäätä. Kengät ovat luunvalkeaa satiinia.

Adoran kaulaan Mari ripustaa höyhenen keveän, Ritvalta lainaksi saadun, kaulakorun, jossa on aitoja helmiä ja valkokultaa. Adora katsoo itseään peilistä, hipaisee kaulakorua.

- Tää on kuin enkelien tekemä, monikerroksinen taideteos, Adora hymyilee peilikuvalleen.

Mari ihastelee suu raollaan Adoraa. Adoran huulet vapisevat.

- Puku maksoi ihan hunajaa. En ois ikinä kuvitellut, että Hemppa suostuisi ostamaan juuri tämän puvun. Ajattele, kymmenentuhatta euroa! Ja sormukset. Valkokultaa ja timantteja.

Mari asettelee Adoran olkapäille muhkean, luonnonvaalean tekoturkki shaalin, ja ojentaa tälle luonnonvalkoisella silkillä päällystetyn, kolmion muotoisen hääpussukan.

- Tänään on minun päiväni, Adora lausuu peilikuvalleen. –

Tuntematon trilogia

Autofiktiivinen romaani / psykologinen kaunokirjallisuus / romaanisarja

"Tuntematon ei ole tyhjyys. Se on alkuperä."

Monitasoinen tarina traumasta, jonka edessä mieli tekee radikaalin päätöksen: se jakautuu. Tämä on tarina elossa pysymisestä.

Adora

Adora herää olemassaoloon 2000-luvun alussa, nelikymppisenä – ilman muistoja, ilman historiaa. Hänen edeltäjänsä, Ada, on kadonnut. Vain keho kantaa sen, mitä mieli ei uskalla muistaa.

Adoran elämä näyttää täydelliseltä. Hän etsii itseään maailmalta ja sen marginaaleista. Mutta pinnan alla elää hiljaisuus, joka ei tunnista peilikuvaansa. Menneisyys kulkee mukana jokaisessa katseessa, kosketuksessa ja hiljaisessa abdistuksessa.

Trauma hiipii arjen rakoihin. Muistikatkokset, tunne-elämän ristiriidat ja vääristynyt ajantaju paljastavat: kaikki ei ole ehjää.

Tuntematon – Adora on koskettava, psykologisesti syväluotaava autofiktiivinen romaani selviytymisestä, dissosiaatiosta ja kehityksellisen trauman varjoista. Se on tarina naisesta, joka syntyy uudelleen – ei äidin kohdusta, vaan mielen pakon sanelemasta suojamekanismista.

Adora on sekä identiteettitutkielma että moderni pyhiinvaellus. Kertomus hajonneesta minuudesta ja trauman muokkaamasta kokemusmaailmasta – ovi sisäiseen todellisuuteen, jossa mikään ei ole yksiselitteistä.

Tuntematon-trilogian osat:

Tuntematon Ada

Tuntematon Adora

Tuntematon Haudankaivaja

